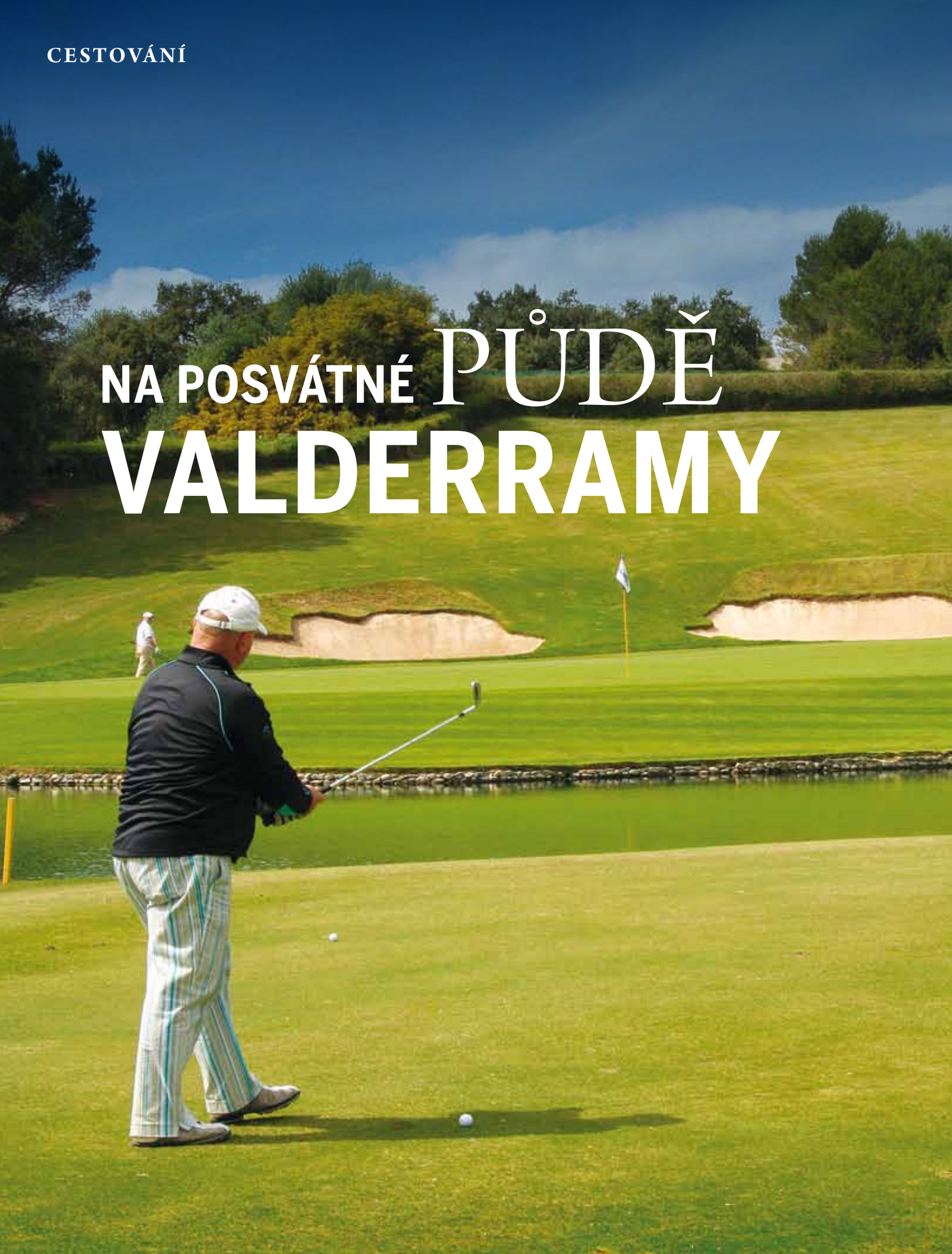

CESTOVÁNÍ

NA POSVÁTNÉ PŮDĚ VALDERRAMY

Od doby, kdy jsem začal hrát golf a něco se o něm dozvídat, byla pro mne Valderrama něco jako Matterhorn pro horolezce nebo Wimbledon pro tenistu. Dlouho mne ani nenapadlo vypravit se na ni a ty, kdo ji hráli, jsem choval ve velké úctě. Pak se začaly věci měnit...

Bývá nejlepší v evropských novinářských žebříčcích – ale čert tomu věh. Ovšem když jistý renomovaný časopis vypsal celosvětovou anketu, které hřiště by si golfisté vybrali, kdyby už do konce svých dnů mohli chodit hrát jen na jedno, byla první Augusta, druhé Pebble Beach a třetí – Valderrama! Takže hodnocení, že Valderrama je v Evropě jednička, potvrdil i hlas lidu. Před 15 lety tady byl dosud jediný Ryder cup na evropské pevnině, dvakrát sem zavítal turnaj začínající série World Golf Championships – to bylo před deseti lety – a Valderrama byla jediná neamerická destinace té série v té době. První ročník WGC vyhrál Tiger Woods, přestože na předposlední jamce utopil míček a zahrál triple bogey: v rozstřelu tehdy porazil místního

ani u vjezdu do Pentagonu. Vrátný zkontroloval, jestli jsme na seznamu dnešních hráčů, a pustil nás dál. Jeden před druhým jsme dělali, že jako nic, že všechno je jako každý jiný golfový den, ale nebylo. Takových dnů zas tolik není: maturita, první holka, první svatba, první dítě... a první Valderrama! Budova klubu je postavena v původním andaluském slohu, na pohled strohá, před ní trávníček, jako jsou někde greeny, na jedné straně patia, ta slavná zeď s velkou mozaikou, kde je modře vyvedený nápis Valderrama: udělat si tady památeční foto je skoro povinnost. Klubovna je prostá i z druhé strany, kde ji od hřiště odděluje jen široký chodník z něčeho jako tartan, po čem se velmi dobře chodí ve „spajkách“. Proti ní driving s pyramidami míčů, na něm pár hráčů. Skutečně jen pár

Jeden před druhým jsme dělali, že jako nic, že všechno je jako každý jiný golfový den, ale nebylo. Takových dnů zas tolik není: maturita, první holka, první svatba, první dítě... a první Valderrama!

hrdinu Miguela Angela Jiménezze. A docela nedávno tady po letech vyhrál turnaj EPGA Sergio García. Spousta důvodů se sem jednou vypravit, šlápnout si na green, po kterém chodili i tihle borci.

KNOCKING ON VALDERRAMA'S DOOR

Postupně jsem se prokousával golfovou abecedou, maturitu jsem si odbyl na našich a dalších blízkých hřištích, ale začalo mě to táhnout i do větší dálky. A Valderrama pořád zůstávala někde vzadu v hlavě: co na ní může být tak jiného? Je krásnější? Je těžší? Co z ní udělalo tak pověstné místo? Nikdy jsem se nic konkrétnějšího nedozvěděl. A tak jsem jednoho dne i já zaklepal na tu „nebeskou bránu“. Přesněji sjeli jsme z přímořské dálnice u městečka Sotogrande, vystoupali do kopečků a zastavili před závorou, za kterou by se nemuseli stydět

– sem se trénovat nechodí. Pravidla klubu dovolují vstup na driving jen půl hodiny před vlastním startem!

KALKULAČKU NECHTE DOMA

Valderrama je privátní klub v tom pravém slova smyslu. 430 členů ze čtyřicítky zemí celého světa, ti se samozřejmě dost prohnou, když sem chtějí vstoupit – proslýchá se o něčem kolem 170 tisíc eur. Roční green fee jsem nevyzvěděl – i na to jsem se generálního manažera Valderramy Javieru Roviriegy samozřejmě zeptal, ale to je informace, kterou znají jen členové.

Ti sem jezdí poměrně málo, na Costu del Sol většinou přijedou třeba jen na jeden či dva týdny za rok a chtějí si samozřejmě zahrát i na jiných hřištích. Česká duše začne počítat, jestli se jí členství vůbec vyplatí. Samozřejmě že nevyplatí. Ale tady jde o prestiž, ne o to, co vyjde

Pověstný 17. green, odkud míček snadno seběhne zpět do vody, kde ho vítají stovky jeho předchůdců

líp. Jsou i členové, již si zahrají jednou za rok nebo za dva..., ale být tu chtějí.

Seděl jsem u Javiera Roviriegy v prostě zařízené kanceláři, kterou převzal po dřívějším „vládci“, skotském profesionálovi Brownovi (ten nedávno odešel do důchodu). Proti mně pořizek, jehož bych bez váhání zařadil mezi kulturisty těsně po konci aktivní kariéry: ty bicepsy... Jeho profesionální curriculum vitae zahrnuje několik let na Challenge, rok na EPGA, osm let hrál a studoval všechno kolem golfu v Americe. To všechno stihl do svých 36 let. Teď je tady, asi na nejvyšším postu, na jaký se dá v golfu vystoupit.

Valderrama je jedinečná v tom, že si vystačí bez reklamy, členové by nebyli rádi, kdyby tady byl velký ruch, tak sem „fíčkaře“ pouštějí jen na dvě hodiny denně, vyhradili jim startovní časy od dvanácti do dvou. Přestože je jich tedy maximálně 36 za den (startovní interval je patnáctiminutový), teoreticky by to na údržbu a provoz hřiště mělo krásně stačit: green fee je totiž 300 eur,

o víkendu ještě o dvacku víc, takže si to vynásobte... Nebo raději nic nepočítejte.

Je tady jen jedno ale: donedávna byl o start v těch dvou hodinách velký zájem, ale probíhající hospodářská deprese se projevuje i tady, takže v některých dnech není „fíčkařů“ zdaleka plný počet. Členové chodí hrát, kdy chtějí, tee timy do-

ropské tour, skončil jen několik dní před naším dnem D. Zeptal jsem se, v čem bylo hřiště jiné: rychlost greenů už je dnes jen 11 – byla 13, na tak rychlých greenech by se amatér uputtoval. Roughy trochu sestříhali, aby tolik netrestaly: i tak se z nich hrálo dost obtížně – mají tady Bermudu Tifway 419 a ta je dost hustá. Na greenech mají odol-

málokdo se tady stane členem, aniž si to předem párkrát neprojde.

Ti pánové byli v kraťasech a vypadali velice sportovně, vyhonění, skoro jako starší běžci. Evidentně je všichni z personálu znali, člena tady od fíčkového návštěvníka rozeznáte na první pohled. Tihle sem patřili. Tohle doladuje zdejší komorní atmosféru do nezaměnitelného mixu: dokonalé hřiště, přirozeně se chovající členové, na celém hřišti klid, žádný ruch – díky stromům je každá jamka sama a s nikým se nepotkáváte.

PŘEKONÁTE 62?

Zjevně z tradice udržují stav klubovny a restaurace v celkem strohém tónu, ale stylově. Stěny jídelny jsou hustě pokryty fotografiemi ze slavných dnů, do talíře nahlížejí Tiger, Angel, Colin, Alex a další partáci, pod příbor každý dostane mapku hřiště. V dalších prostorách rozsáhlého objektu klubu je mimo jiné velká sbírka golfové literatury a golfových artefaktů od míčků přes hole až k předmětům značně kuriózním.

Česká duše začne počítat, jestli se jí členství vůbec vyplatí. Samozřejmě že nevyplatí. Ale tady jde o prestiž, ne o to, co vyjde líp.

předu neobjednávají, maximálně se chvíli zdrží, než se první odpaliště uvolní, ale přetlak ani v „členských“ časech nenastává. Když mají 50–60 hráčů za den, je všechno v pořádku.

DOKONALOST, KLID A TICHŮ

Dozvěděl jsem se, že tady mají tři turnaje za rok. Jen tři! Jeden z nich, Andalusia Masters, patříci do Ev-

nou sortu Bentgrass, která vydrží vysušující náporu větrů Poniente, přicházejících přes vyprahlé pláně ze západu.

Viděl jsem několik členů, jak vyrážejí hrát pěšky. Zeptal jsem se, jestli to dělají ze sportu, čekal jsem, že mají buginu v ceně: ne, nemají – a ta tady stojí 60 eur. A jak se jim zdá hřiště? Těžké, ale zvyknou si, povídal Javier, vědí, do čeho jdou,

SEDMNÁCTKA – JAMKA PLNÁ EMOCÍ

Tohle je jamka snů, opředená pověstmi, koncentrace dobra i zla, někteří říkají, že je to nejkrásnější jamka světa, od jiných se dozvíte, že je nejstrašnější na světě. Na ní se děly a dějí věci! Těch, kdo odcházejí z jejího greenu poražení, je daleko víc než těch, kdo jásají – ale o to větší je radost těch, kdo uspěli. Tiger Woods tady utopil míček, zahrál triple bogey a musel do rozehrávky. Zato Jiménez si od tud odnesl toho nejkrásnějšího ptáčka, jehož v golfu najdete – albatrosa! Ten skvost připomíná pamětní deska na jejím odpališti.

A jak se to vlastně hraje: pětítvar, nijak dlouhý, odpal za horizont, pak dlouhá fairway rovná jako stůl, na jejím konci je vidět green. Až přijdete blíž, objevíte před greenem proužek vody, a jak se k němu přiblížíte, je z něj třicet metrů široké jezero. První rána je zásadní, vlevo les, vpravo aut, ale fairway není úzká. Druhá rána je taky zásadní, před jezero – dlouží pokoušejí druhou ranou green a obvykle pak píšou hodně nad par. Green je skloněný proti ráně a míček z něj běžně do té vody seběhne zpátky. Tam jich je...! Průhledná voda to prozradí.

Fairway 13. jamky se ztrácí mezi stále se rozrůstajícími korkovými duby, vede mírně doprava a je nesmírně úzká

Rekord hřiště drží Bernhard Langer s pozoruhodnými 62 údery. To je dáno tím, že Valderrama není z nejdelších, z černých jen 6390 metrů a má par 71. Problémy tady nejsou s délkou, ale s obtížností jamek, z nichž žádná nejde pod standard mistrovského hřiště: Valderrama nemá slabá místa. Bernhardovi to tehdy muselo velice sednout! Ze začátku to člověku nepříjde: nastoupíte na první týčko, před vámi rovná fairway, až kousek od greenu

se mírně stáčí doprava, na pohled nic pozoruhodného. Až na to, že fairway je všechno jiné než široká, že je lemována velkými korkovými duby unikátních tvarů, jejichž koruny ji dále zužují, že vstup na green je ještě o dost užší, že green je hodně dlouhý, že jsou kolem něj bunkery, z jejichž tvrdého křemičitého písku míček jen tak snadno nevysvobodíte.

Podobná je druhá jamka, třetí je nedlouhý třípar, kde je radno trefit

rovnou green, na čtvrté se vyřadí každý. A tak to jde až do konce. Těžké, těžké, po půlce hřiště je člověk psychicky vycucanější než jinde za celou osmnáctku. Takže se nepodivíte, že slope index z nejdelších černých odpališť je 147 a z dalších jen o málo nižší. Nebezpečí číhá na každém rohu a jsou tu jamky, které člověka dokážou přímo zničit. Tím se vyznačují zejména čtyřka a sedmnáctka, ale jsou i další, kde člověk z ničeho nic zapíše do skóre karty velice neobvyklé číslo.

DUBY ROSTOU, FAIRWAYE SE ZUŽUJÍ

Hřiště má barvitou historii. První s ním začal plukovník Joe McMicking, americký developer a vizionář: ten tady skoupil a spojil tři velké pozemky, z nichž jeden se jmenoval Valderrama. Blízko moře postavil hřiště, nazval je Sotogrande podle malé rybářské vesničky, ze které je dneska mondénní přístav, pak o pár mil výše v kopcích vybudoval Sotogrande New – to je dnešní Valderrama, která se taky jmenovala pár

let Las Aves – Ptáci, než přišla ke svému dnešnímu jménu.

Jedním z prvních, kdo si tady postavil vilu, byl pozdější dlouholetý prezident klubu señor Jaime Ortiz-Patiño. Napřed byl hodně vázán řízením celosvětových těžebních aktivit své rodinné firmy do Ženevy, ale postupně ho srdce táhlo víc a víc na Costu del Sol. Vysnil si velkolepé hřiště, nejlepší z nejlepších. K tomu potřeboval existující hřiště „trošku“ přestavět. V roce 1985 se otevřela možnost dostat se ke klíčovým pozemkům, aby bylo území hřiště celistvé, a Ortiz-Patiño po ní rychle sáhl.

Architektem původního hřiště byl sloutný Robert Trent Jones Senior (jeho původní design pochází

Klubovna je prostá, ale velmi úpravná

KOLIK TO STOJÍ?

Valderrama Golf Club

18 jamek, par 71

Délka z černých: 6356 m

Green fee: 300 eur (Po–Pá)

320 eur (So–Ne)

Bugina 60 eur

www.valderrama.com

Green tohoto tříparu (6. jamka) je radno trefit přímo. Velké bunkery kolem jsou jako vyceněné zuby

z roku 1974). Ortiz-Patiño se za ním vydal do Ameriky a Robert, ač už v pokročilém věku, nadšeně souhlasil s novým angažmá. Prochodili spolu terén, malovali, přemýšleli.

Přestavba byla velkorysá. Hřiště leží v mírně zvlněném, dost nepřehledném terénu. Většinu jeho plochy pokrývá les tvořený starými velkými korkovými duby, z nichž některé pamatují start Kolumbových lodí v roce 1492. Těch padlo za obět novému designu z původních dvou tisíc jen pár, naopak několik set o mnoho mladších dubů (přibližně šedesátiletých) sem přemístili z okolí. Podobně přibýlo na 500 olivovníků, většinou starších než sto let. Tak se dělá hřiště! A aby toho nebylo dost, přidali ještě skoro 3000 dospělých pinií. Pan Patiño šel za svým snem. Řadu let.

Ty stromy rostou dál. Tím se všechny fairwaye, už tak dost úzké, ještě postupně zužují. Nevím, jestli toto brali oba pánové v potaz, ale tento jev nejde přehlédnout, mnohdy je efektivnější hrát „vejšku“ nebo naopak plochou ránu pod stromy

než se snažit proniknout ke greenu úderem se standardní trajektorií. Když to padne do dubů, slyšíte jen tuk, tuk, tuk, jak míček cestuje mezi větvemi.

Dalšími výraznými překážkami jsou bunkery. Kolem greenů je jich nase-to a vůbec se nestydí dosahovat až úplně těsně k nim, některé k tomu mají převísle okraje. Krátká hra je o přesnosti, ta je tady stěžejní. Asi

stop od jamky, může začít oslavovat.“ Kvalita fairwayí zcela stejno-měrná, člověk se až stydí do nich holí udělat díru. Voda ohrožuje výsledky na několika jamkách – není jich moc, ale když už je voda, dělá problémy, na ozdobu ji tam nedali. Jinou zajímavou překážkou, společnou více jamkám, je stoupající „nájezd“ k vyvýšeným greenům. Bývá široký asi jako sám green, ostříhaný

Problémy tady nejsou s délkou, ale s obtížností jamek, z nichž žádná nejde pod standard mistrovského hřiště: Valderrama nemá slabá místa.

největší bunker je na jinak nevinné osmé jamce, obepíná ji ze tří stran (samozřejmě hlavně zepředu) a je skoro třikrát větší než sám green.

Greeny jsou rozmanité, každý jiný, samozřejmě najdete i vícestupňové. Povrch dokonalý, člověk musí být opatrný a přesný. Jemná modulace, o to obtížnější čtení. Langer pochválil jejich kvalitu: „Když je člověk šest

jako blázen, takže jakýkoli míč, který nedoletí na green, sjede zpět až k úpatí svahu, což je klidně i třicet metrů.

SBÍRKA ŽALUDŮ

Po hře jsem se zeptal Javiera Roviriegy, jestli udržují hřiště pořád v tom stavu, jak jsme je našli pár dnů po turnaji. Jen se smál a přisvědčil.

A popsal hlavní problém, který je tíží ke konci podzimu: z korkových dubů padá ohromné množství velkých žaludů. Jsou krásné, člověk neodolá, každý si jich pár odnese na památku. Ale je jich tolik, že je potřeba čtyř lidí, kteří je permanentně sbírají. Stojí to spoustu času a peněz, je potřeba je likvidovat...

Ale pokud tohle je největší problém, s kterým se na Valderramě potýkají, přál bych jejich starosti všem ostatním klubům nebo alespoň těm českým. Žaludy jsou vy-sbíratelné... Celkový pocit: těžké hřiště, velice těžké. Kdo chce zahrát výsledek, za který by se nemusel stydět, musí si dávat pozor o dost větší než jinde. Tady se chyby nenapravují snadno. Pocit obtížnosti se stupňuje – ne že by se stupňovala sama obtížnost, hrajete samé krásné jamky, každá je jiná, ale ke konci už je té zátěže až příliš. Radost se dostaví až později... Být takové hřiště u nás, asi bych si je tak jednou za rok plánoval peníze nepeníze a těšil se na ně dlouho dopředu. Jen je to holt o kousek dál...